

Arrest

nr. 45 884 van 30 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat M. TREMMERY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 maart 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 december 2009.

1.3. Op 15 april 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 april 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Dobrosin (gemeente Medvegjë, Servië) en bezit u de Servische nationaliteit. U bent gehuwd met Zairi Ajshe, afkomstig uit Zegra (gemeente Gjilan, Kosovo). Na een ruzie met enkele dorpelingen over het eigendomsrecht van enkele stukken grond midden 1994 en een vergeefse verzoeningspoging van uw kant vluchtte u in 1995 naar Zwitserland, waar u een asielaanvraag indiende. Uw echtgenote kwam u later (in 1997) vervoegen. Uw asielaanvraag in Zwitserland werd geweigerd en in 2002 moest u het land verlaten. Uw gezin durfde niet terug te keren naar Servië en in 2002 reisden jullie naar Duitsland, waar u opnieuw een asielaanvraag indiende. In Duitsland werd uw asielaanvraag eveneens geweigerd en in november of december 2006 werd u met uw gezin door de Duitse autoriteiten naar Belgrado (Servië) gerepatrieerd. Vanuit Belgrado reisden jullie verder naar Dobrosin, waar u verbleef tot uw komst naar België in maart 2009. Omwille van de slechte veiligheidssituatie en de beperkte bewegingsvrijheid in uw regio ten gevolge van de massale aanwezigheid van de Servische autoriteiten besloot u het land te verlaten. U woonde dicht bij de grens met Kosovo en er werd dag en nacht gepatrouilleerd door de Servische gendarmerie, die gewapend en gemaskerd op straat komen en de lokale bevolking schrik aanjagen. Zo viel de gendarmerie in de zomer van 2008 en in de periode december 2008 – januari 2009 binnen in de huizen van enkele dorpsgenoten op zoek naar wapens. Er werd evenwel niets gevonden. Zelf werd u verschillende keren tegengehouden door de Servische gendarmerie en ondervraagd over uw reisdoel en over de mensen uit uw dorp. De Serviërs willen immers de Albanezen weg en zoeken dan ook een voorwendsel om mensen aan te houden. Zo werden in 2008 tien Albanezen aangehouden. Omwille van deze moeilijke (veiligheids)situatie in uw regio leefden uw echtgenote en kinderen in angst. Bovendien was uw echtgenote al getraumatiseerd door het overlijden van haar broer tijdens de oorlog. Op 29 maart 2009 verliet u met uw gezin Servië. Jullie reisden vanuit Bujanoc met de bus tot in Subotica aan de grens met Hongarije. In Hongarije is uw gezin opgesplitst. U, uw echtgenote en uw twee jongste kinderen zijn op 31 maart 2009 aangekomen in België en hebben diezelfde dag nog asiel gevraagd bij de Belgische asielinstanties. Uw dochters Xhytlen en Feride waren hier al een dag eerder aangekomen. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, afgeleverd te Bujanoc op 5 december 2006; de Servische identiteitskaart van uw dochter Xhytlen, afgeleverd te Bujanoc op 11 december 2006; de geboorteaktes van uw kinderen Feride, Agim en Blerim, afgeleverd te Nesalce op 10 november 2008; en een laissez-passer op naam van uw kinderen Feride, Agim en Blerim, uitgereikt door het Servische Consulaat in Hamburg op 8 augustus 2006.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Servië heeft verlaten of er niet kunt terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde dat u uw land in maart 2009 hebt verlaten omwille van de slechte veiligheidssituatie en de beperkte bewegingsvrijheid in uw regio. U woonde dicht bij de grens met Kosovo en er werd dag en nacht gepatrouilleerd door de Servische gendarmerie, die gewapend en gemaskerd op straat komen en de lokale bevolking schrik aanjagen (CGVS p. 9-10 en 12). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de problemen die u persoonlijk kende beperkt bleven tot enkele interpellaties door de Servische gendarmerie wanneer u bijvoorbeeld naar Bujanoc ging voor papieren of als u iets nodig had. De gendarmerie hield u tegen op straat en stelde u vragen over waar u heenging, of u gewapend was en wie er uit uw dorp deelnam aan de oorlog. U vertelde hen daarop gewoon dat u tijdens de oorlog niet in Kosovo was en niets wist (CGVS p. 9-10). Uit uw verklaringen betreffende deze controles kan echter geen buitensporig gedrag vanwege de Servische gendarmerie worden afgeleid. De door u aangehaalde feiten zijn bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde voorts dat de Servische autoriteiten de Albanezen weg willen en een voorwendsel zoeken om mensen aan te houden (CGVS p. 9-10). U verwees hierbij naar twee incidenten in uw dorp, in de zomer van 2008 en in de periode december 2008 – januari 2009, waarbij de gendarmerie binnenviel in de huizen van enkele dorpsgenoten op zoek naar wapens (CGVS p. 11). Daarnaast verwees u naar de arrestatie van tien Albanezen in 2008 (CGVS p. 10). Gevraagd naar de reden van bovengaande huiszoekingen in uw dorp, antwoordde u dat iemand de gendarmerie zou hebben verteld dat de geviseerde personen wapens in huis hadden (CGVS p. 12). Er werden echter geen wapens aangetroffen en er werden evenmin arrestaties verricht (CGVS p. 11-12). Betreffende de door u aangehaalde arrestatie van tien Albanezen in december 2008 kan opgemerkt worden dat uit

de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie bij uw administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat hun arrestatie geen verband houdt met hun etnische origine, maar dat deze personen werden opgepakt op verdenking van misdrijven, namelijk moorden, ontvoeringen, verkrachtingen, die ze zouden hebben gepleegd in Gjilan (Kosovo) tijdens de oorlog in Kosovo in 1998-1999, of van wapenbezit. In het licht van deze informatie passen de interventies van de Servische overheid niet in een context van etnische vervolging, maar in het kader van de strijd tegen de criminaliteit. Uit de elementen in uw administratieve dossier blijkt bovendien dat er geen overeenkomst kan worden vastgesteld tussen deze arrestaties en uw persoonlijke situatie. Tijdens uw asielprocedure heeft u niet vermeld meegevochten te hebben met de Albanese rebellen of deelgenomen te hebben aan misdaden in Kosovo en/of Servië. Uit uw verklaringen blijkt daarentegen dat u en uw gezin zich op het moment van de gewapende conflicten in Kosovo in 1998-1999 en in Servië in 2000-2001 in Zwitserland bevonden (CGVS p. 5). Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat buiten bovengenoemde controles u persoonlijk geen problemen met de Servische autoriteiten kende (CGVS p. 10). Integendeel, u stelde uitdrukkelijk dat de Servische gendarmerie nooit is binnengevallen in uw woning en dat de Servische autoriteiten nooit een reden hadden om u aan te houden (CGVS p. 10-12). Bijgevolg heeft u uw vrees ten opzichte van de Servische overheid in geval van een terugkeer naar uw land geenszins aannemelijk gemaakt.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen. Deze tonen enkel uw identiteit en die van uw gezinsleden aan, evenals jullie verblijf in Duitsland. Deze elementen worden niet betwist.

Ten slotte dient nog toegevoegd te worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote Ajshe Zairi (O.V. 6.412.204) en van uw dochter Xhytlen Zairi (O.V. 6.411.256) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 1A2 van de Conventie van Genève en artikel 48/4 (lees: 48/3) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij wel degelijk beantwoordt aan de criteria van artikel 1A2 van de Conventie van Genève zoals vervat in artikel 48/4 (lees: 48/3) van het Vluchtelingenverdrag (lees: Vreemdelingenwet) omdat de opmerkingen van de verwerende partij niet van dien aard zijn dat het asiolverhaal van verzoeker in twijfel dient getrokken te worden. Verzoeker betoogt dat hij tot nu toe inderdaad geluk gehad heeft tijdens de controles die beperkt bleven tot het stellen van vragen en hij vervolgt dat de binnenkoer en de garage éénmaal werden onderzocht zonder resultaat, maar dat dit niet wegneemt dat de Servische gendarmerie hem zal blijven lastig vallen tot wanneer zij een reden vinden om hem te kunnen aanhouden. Hij wijst erop dat andere Albanezen minder geluk gehad hebben en tijdens de huiszoeken werden opgepakt. Verzoeker bevestigt dat hij niet heeft meegevochten met de Albanese rebellen of heeft deelgenomen aan misdaden in Kosovo en/of Servië gelet op het feit dat hij zich tijdens die periodes met zijn gezin in Zwitserland bevond, maar argumenteert dat de Servische autoriteiten toch een achterpoortje zullen vinden om hem te linken aan de gewapende conflicten in 1998-1999 in Kosovo of in 2000-2001 in Servië om hem zo te kunnen aanhouden omdat het feit dat hij etnisch Albanees is namelijk voldoende is om hem hieraan te kunnen linken. Hij vervolgt niet te kunnen rekenen op bescherming van de Servische autoriteiten gezien de autoriteiten alle Albanezen weg wil en op alle manieren voorwendsels zullen zoeken om mensen te kunnen aanhouden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat het CGVS stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zonder verdere motivering. Hij besluit dat hij vroeg of laat door de Servische autoriteiten zal aangehouden worden gelet op het feit dat hij een etnisch Albanees is.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat de door hem aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zoals wordt toegelicht.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.) Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève “a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is.

2.5. In casu kan bezwaarlijk worden gesteld dat de elementen waarop verzoeker zijn vrees voor vervolging steunt voldoende ernstig zijn om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Immers, op de vraag of verzoeker problemen had met de Servische autoriteiten, politie en justitie geeft hij een negatief antwoord en voegt hij eraan toe dat hij nooit werd opgepakt, de gendarmerie hem op straat heeft gestopt maar ze nooit een reden hadden om hem aan te houden, stelt hij dat zijn plaats van herkomst Dobrosin de laatste plaats is voor de grens met Kosovo, ze dag en nacht patrouilleren in de velden, bergen, overal, en bevestigt hij geen andere problemen te hebben in Servië (gehoor CGVS p. 9). Voorts antwoordt hij op de vraag of de Servische gendarmerie ooit naar zijn huis is gekomen negatief zodat zijn bewering in het verzoekschrift dat de gendarmerie éénmaal op de binnenkoer van het huis is geweest en de binnenkoer en de garage doorzochten maar niets konden vinden, geen steun vindt in het administratief dossier (gehoor CGVS p. 11). Op het einde van het gehoor herhaalt verzoeker dat de hoofdreden van zijn vlucht de veiligheid is, als er iets gebeurt er geen plaats is om het aan te geven en hij zich meer zorgen maakt voor zijn kinderen (CGVS, p. 13).

Uit het aan het administratief dossier toegevoegd rapport “*Subject related Briefing. Servië. Situatie van Albanen in de Presevo-vallei*” van 7 april 2010 blijkt dat er anno 2008/2009 geen mensenrechtenschendingen plaatsvonden/plaatsvonden in Zuid-Servië. Wel is er sprake van provocerend en intimiderend optreden van de Servische gendarmerie, wat heeft geleid tot een groter subjectief onveiligheidsgevoel bij de Albanese bevolking. De arrestatie van 10 etnische Albanen op 26 december 2008 met veel machtsvertoon in Preshevo - waar verzoeker tijdens zijn gehoor eveneens naar verwees - heeft hier ook toe bijgedragen. Enkele van de gearresteerden waren in het verleden lid van het UÇK en/of het UÇPMB, maar hun arrestatie hield hier geen rechtstreeks verband mee: ze worden verdacht van moorden, ontvoeringen en verkrachtingen. Ten slotte is er in Zuid-Servië een multi-etnische politie actief, die bestaat uit ongeveer 50% Albanen. Ook is er een strikte monitoring van de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), die een kantoor heeft in Bujanovc in de Preshevo-vallei (voornoemd rapport p. 11 tot 24).

2.6. De Raad is dan ook van oordeel, gelet op verzoekers relaas waaruit blijkt dat hij nooit effectief werd aangehouden, lastiggevallen of geïnterviewd door de Servische gendarmerie en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over de veiligheidssituatie in Zuid-Servië, dat verzoeker niet aantoont dat

hij bij terugkeer naar Zuid-Servië een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de Servische autoriteiten toch een achterpoortje zullen vinden om hem te linken aan de gewapende conflicten in 1998-1999 in Kosovo of in 2000-2001 in Servië om hem te kunnen aanhouden beperkt verzoeker zich tot blote beweringen en speculaties. Bovendien en zoals hij zelf toegeeft was verzoeker niet betrokken bij de gewapende conflicten vermits hij toen in Zwitserland verbleef samen met zijn gezin. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat het voldoende is etnisch Albanees te zijn om gelinkt te worden met de gewapende conflicten in Kosovo en Servië.

2.7. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn algemene stelling, namelijk dat hij vroeg of laat door de Servische autoriteiten zal aangehouden worden gelet op het feit dat hij een etnisch Albanees is, niet aantoont dat er in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen.

Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad tevens vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker niet aantoont dat in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 zou kunnen worden aangenomen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS